

Mi se văd diamantele pe obraji după furtună...

Camelia Oprea

Sunt umbra care stă lipită de tine și aud
soarele cum îmi bate în inimă după furtună,
sunt melancolia vie în care doarme
îngerul născut din ploi.
Albastru de izvor ți-e numele,
tremură ca aerul bătut de vânt când îl șoptesc,
întorcându-se în ecouri
cu floare ninsă din aripile îngerului adormit.

Mă privești și mă descânți ca pe o floare
să rămân până îmi alunecă dorul din ochi
pe buzele albite, să mă pierd, să nu mai știu ce sunt.
Dacă sunt sau nu pasăre scăpată din moarte,
s-a umplut cu viața ta pentru că n-a mai încăput
în somnul îngerului.

Întorcându-mă pe pământ fără tine,
mi se văd diamantele pe obraji după furtună:
sunetul unui cântec îndepărtat al acestui suflet
care nu mai e el însuși suflet.
I-au crescut brațele precum fulgerului să te lumineze,
Dragoste.
Adorm copilă în somnul tău și încolțesc în tine ramuri.